9 Claro que si

Agnes en ik gingen op bezoek bij Ruman. Dan konden we eerst spelen op het terras bij de rivier, en daarna pizza eten in het restaurant. 'En ik zal jullie ook laten zien hoe je keien moet doen stuiteren op het water,' had Ruman gezegd. Daar is hij immers een kei in.

Ruman woont niet zo ver, maar eerst moesten we Agnes oppikken. Haar mama is piloot en woont evenveel boven de wolken als eronder. Nu was Agnes in het huis van haar papa, onder de wolken, maar wel een eindje buiten de stad. Agnes had gevraagd of we geen kleine omweg wilden maken om haar te komen halen. Agnes en Ruman zijn mijn beste vrienden.

Mama Vero heeft de routeplanner in haar kraaknette auto op 'Spaans' gezet. Ze was nog

maar net met Spaanse les begonnen, dus wist ik niet helemaal zeker of ik dat wel zo'n goed idee vond.

'Claro que si,' zei mama. Dat zegt ze vaak. Het is Spaans en het betekent 'natuurlijk wel'.

De man die ons de weg wees, heet Juan.

'Je moet niet bang zijn, Bahar. Dankzij Juan weet ik precies hoe ik moet rijden, én ik leer tegelijk Spaans. Dat zijn twee Spaanse vliegen in één klap,' zei mama en ze lachte zelf hartelijk om haar eigen grap.

Toen zei mama Vero in het Spaans tegen Juan dat ze helemaal klaar was om te vertrekken. Mams stond ons met haar drumstokken in de hand en haar hoofdtelefoon op haar oren, van achter het raam uit te zwaaien.

'Goed oefenen, mams!' riep ik door het open autoraampje.

'Hoe komt het dat Juan hier de weg weet? Is hij al in onze stad geweest dan?'

Mama grinnikte terwijl ze rechts afsloeg, net zoals Juan gezegd had.

'Natuurlijk is Juan hier nog nooit geweest. Een satelliet die in de ruimte hangt, wijst ons

de weg. Juan heeft gewoon de adressen ingelezen.'

'Ook het adres van Agnes?' Dat leek me sterk.

Daar moest mama even over nadenken. Daardoor sloeg ze niet op tijd links af, hoewel Juan dat uitdrukkelijk gezegd had.

'Links afslaan, links afslaan,' herhaalde Juan ongeduldig in het Spaans.

'Si, si,' zei mama Vero sussend, 'ik hoor het wel. Entiendo!'

Maar de volgende straat was afgezet. Een bordje waarop omleiding stond, stuurde ons verder.

'Ay Caramba!' sakkerde mama.

Hoewel mama Vero elke dag oefent in geduld had ze dat nu even niet meer. Ze kreeg rode vlekken in haar gezicht.

Toen herhaalde Juan drie keer dat mama rechtsomkeert moest maken.

'Maar ik kan helemaal niet omkeren, Juan! Zie je dat dan niet?' riep mama boos terug. Ze sloeg woest op haar stuur. 'Ay Caramba nog aan toe zeg!'

Juan zei niets meer, waarschijnlijk omdat hij mama niet verstaan had. Er is nog werk aan het Spaans van mama Vero. Dat weet ik wel zeker.

'Wie is die Italiaan?' vroeg Agnes toen ze een halfuur later met een pak koekjes naast me in de auto zat.

'Dat is Juan en hij spreekt Spaans, en hij